

5. Попов В. А., Мазур С. О. Роль онлайн медіації у розв'язанні сімейних спорів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Випуск 88. Частина 1. С. 383–387. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.88.1.55>

6. Бондарчук Н. В., Радченко О. Ю. Проведення медіації онлайн: міжнародний досвід та перспективи запровадження в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2023. Випуск 75. Частина 3. С. 156–161. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.75.3.25>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-43>

ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ЯК СУБ'ЄКТИ ПРИВАТНИХ ВІДНОСИН: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО СТАНОВИЩА ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Щербина В. С.

*доктор юридичних наук, професор,
академік Національної академії правових наук України,
професор кафедри економічного права та економічного судочинства,
Навчально-науковий інститут права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Зареєстрований у Верховній Раді України проект Закону України «Про внесення змін до Цивільного кодексу України у зв'язку із оновленням (рекодифікацією) положень книги першої» (реєстр. № 14056) [1] (далі – Проект) містить чимало нових положень, які на думку його розробників, мають суттєво поліпшити рівень правового регулювання приватних відносин в Україні, наблизивши його до права Європейського Союзу та законодавства європейських держав.

Безумовно, всі ці новели Проекту ще мають бути предметом широкого обговорення і дискусій науковців та практиків, включаючи громадське обговорення на офіційному сайті Верховної Ради України, але вже сьогодні після ознайомлення з Проектом щодо низки його положень можна зробити певні зауваження.

Передусім, із втратою чинності Господарським кодексом України (далі- ГК України), а в недалекому майбутньому (28 серпня 2028 р.) і завершенням перехідного періоду, встановленого Законом України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих

організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» [2] (далі – Закон 4196), постає питання щодо узгодження положень чинних нормативно-правових актів господарського законодавства щодо суб'єктів господарювання, у тому числі підприємств, з пропозиціями щодо унормування правового становища юридичної особи, вміщеними в Підрозділі 2 «Юридична особа» Розділу II «Суб'єкти» Проекту.

Так, ч. 1 ст. 83 Проекту передбачає існування лише двох організаційно-правових форм юридичних осіб приватного права – товариств та установ. Така позиція ініціаторів Проекту, з одного боку, видається цілком логічною у разі якщо йдеться про відмову включити до Проекту статті, якими б визначалося правове становище державних, комунальних підприємств (комерційних, некомерційних, спільних комунальних) та підприємств, створених Автономною Республікою Крим, які Цивільний кодекс України (далі – ЦК України) до внесення змін до його статей 167-169 Законом 4196 визнавав юридичними особами публічного права, і які після внесення зазначених змін і втрати чинності ГК України опинилися в невизначеному статусі.

Проблема невизначеності правового становища цих суб'єктів господарювання ускладнюється ще й тим, що ст. 14 Закону 4196 не передбачає обов'язкового перетворення державних некомерційних підприємств в акціонерне товариство чи товариство з обмеженою відповідальністю.

Крім того, згідно з п. 1 ч. 1 ст. 11⁶ Закону України «Про управління об'єктами державної власності» [3] Кабінет Міністрів України затверджує Політику державної власності, що визначає загальні принципи, зокрема щодо такого питання, як «обґрунтування та цілі залишення у державній власності державних унітарних підприємств... з метою забезпечення національних економічних інтересів». Цьому питанню присвячено Розділ II Політики державної власності, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України [4].

Додамо, що абз. 2 ч. 1 ст. 9² Закону України «Про управління об'єктами державної власності» встановлює, що державні унітарні підприємства функціонують як державні комерційні підприємства, державні некомерційні підприємства або казенні підприємства, а особливості їхньої діяльності встановлені відповідно ст.ст. 9³, 9⁴ та 9⁵ зазначеного Закону.

Таким чином, законодавством допускається існування державних унітарних підприємств щонайменше протягом п'ятирічного періоду дії Політики державної власності.

Викладене значною мірою стосується і комунальних підприємств та спільних комунальних підприємств, обов'язкове перетворення яких, попри заборону створювати нові підприємства, засновані на комунальній власності (що можна кваліфікувати як втручання в повноваження

власника – територіальної громади), в господарські товариства Законом 4196 хоч і допускається, проте прямо не передбачено. Проте правове становище підприємств, заснованих на комунальній власності, в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» чітко (як це мало місце в ГК України) не визначено, а тому потребує відповідного врегулювання.

Зазначимо також, що поза увагою в Проекті залишилися така специфічна організаційно-правова форма приватної юридичної особи, якою є фермерське господарство (ФГ). За своїми особливостями, що стосуються створення та управління ФГ, його суб'єктного складу, правового режиму майна ФГ тощо, цей суб'єкт господарювання «не вписується» в поняття ні підприємницького товариства, ні підприємницького кооперативу, щодо яких йдеться в Проекті, а тому також потребує спеціального законодавчого визначення його правового становища.

Підрозділ 2 Проекту містить низку невдалий, на наш погляд, визначень понять, конструкцій та термінів.

Так, в Проекті залишилося визначення поняття товариства, яке є в ч. 2 ст. 83 чинного ЦК України, як організації, створеної шляхом об'єднання осіб (учасників), які мають право участі у цьому товаристві. При цьому про об'єднання майна чи взагалі про наявність майна у товариства мова не йде, тоді як спеціальні закони про господарські товариства (у тому числі про акціонерні, з обмеженою та додатковою відповідальністю) передбачають створення статутного (складеного) капіталу, розмір якого зазначається в Єдиному державному реєстрі.

На наш погляд, за такого визначення поняття товариства воно мало чим відрізняється від громадського формування.

Несприйняття розробниками Проекту терміну «господарські товариства» привело до появи нового для цивілістики терміну «корпоративне товариство», начебто товариство може бути унітарним утворенням (навіть у разі створення товариства однією особою воно визнається утворенням корпоративного типу), а доповнення назви кооперативу замість характеристики його типів (виробничий, обслуговуючий, споживчий) та окремого виду (сільськогосподарський із зазначенням виду діяльності) словом «підприємницький» дає підстави для висновку щодо існування, крім підприємницьких, ще й непідприємницьких кооперативів.

Чи враховує запропонована єдина для всіх типів та видів кооперативів назва «підприємницький» особливості економічної діяльності того або іншого кооперативу та його місце серед суб'єктів господарювання?

От тільки невідомо, з якою метою пропонуються всі ці нововведення: чи для спрощення назв організаційно-правових форм приватних юридичних осіб, чи для створення підґрунтя для наукових досліджень та написання дисертацій?

Свого часу представники цивілістичної науки критикували ГК України за те, що він дублює положення нормативно-правових актів поточного законодавства. А що ми бачимо в Главі 8 Проекту? Параграф 1 «Корпоративні товариства» вміщує статті про загальні положення та про окремі види товариств (загалом біля 50 статей), а параграф 2 «Підприємницький кооператив» – 13 статей, однак ні одні, ні інші статті жодним чином не замінюють собою положення законів України «Про господарські товариства» (Прикінцевими та перехідними положеннями Проекту пропонується визнати його таким, що втратив чинність, тоді як законопроектом № 14057 – в ст. 1 цього Закону виключити слово «немайнові»), «Про акціонерні товариства», «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю», «Про кооперацію» та «Про сільськогосподарську кооперацію», а тому пропонуємо вилучити з Проекту Главу 8 і обмежитися положеннями Глави 7 щодо товариств з внесенням до них змін.

Вважаємо, що висвітлені тут, а також інші проблеми, що стосуються визначення правового становища юридичних осіб приватного права (ми пропонували поділяти юридичних осіб на приватних та публічних [5]), які є суб'єктами господарювання (комерсантами) могли б бути вирішені в Комерційному кодексі України [6].

Література

1. Проект Закону України «Про внесення змін до Цивільного кодексу України у зв'язку із оновленням (рекодифікацією) положень книги першої» (реєстр. № 14056 від 21.09.2025 р.). URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/57356> (дата звернення: 01.10.2025).

2. Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб : Закон України від 9 січня 2025 р. № 4196-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text> (дата звернення: 01.10.2025).

3. Про управління об'єктами державної власності : Закон України від 21 вересня 2006 р. № 185-V. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/185-16?find=1&text=узуфрукт#Text> (дата звернення: 01.10.2025).

4. Деякі питання Політики державної власності : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.11.2024 р. № 1369. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1369-2024-п#n24> (дата звернення: 01.10.2025).

5. Щербина В. Юридичні особи приватного і публічного права: проблеми розмежування та правового статусу. *Актуальні проблеми національного законодавства* : збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції, м. Кропивницький, 17 квітня 2025 року. Частина 1. Кропивницький, 2025. С. 59–61.

6. Щербина В. Чи бути Комерційному кодексу України: погляд у майбутнє. *PRAVO.ua*. 13.01.2025 р. URL: <https://pravo.ua/chy-buty-komertsiiinomu-kodeksu-ukrainy-pohliad-u-maibutnie/>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-44>

ПРАВО НА АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ: ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Лисак О. М.

кандидат юридичних наук, адвокат

Право на адміністративний позов є безпосереднім проявом конституційного права на судовий захист. Стаття 55 Конституції України гарантує кожному право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

У рішеннях Конституційного Суду підкреслюється, що зміст цього права охоплює не лише формальну можливість подати скаргу, а й реальну спроможність реалізувати його без надмірних перепон.

У сфері адміністративного судочинства такою конкретизацією виступає право на адміністративний позов, яке закріплене насамперед у статтях 5, 6 Кодексу адміністративного судочинства України (КАС України), де встановлюється право кожної особи звернутися до адміністративного суду з вимогою захисту порушених прав, свобод чи інтересів.

Отже, дослідження природи, змісту, меж і гарантій права на адміністративний позов є продовженням конституційно-правового аналізу права на судовий захист, але у спеціалізованій площині адміністративного процесу.

Актуальність теми безпосередньо пов'язана зі стратегічними орієнтирами розвитку української держави у сфері правосуддя. Указом Президента України № 231/2021 затверджено Стратегію розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки, одними з ключових завдань якої є забезпечення доступності правосуддя, підвищення ефективності судового захисту прав людини та узгодження національної системи правосуддя з європейськими стандартами.

У новітніх концептуальних документах щодо подальшої судової реформи до 2029 року окремо акцентується увага на покращенні доступу громадян до суду та оптимізації судової системи.